

[Grønning.]

ærede Minister mener altsaa, at den Omstændighed, at Landbruget har et meget stort Tab paa Kornavlen, hvor den maa afhændes ved direkte Salg, ogsaa kan motivere Opretholdelsen af et Tab paa Sukkerroevlen, som der i øvrigt ingen Nødvendighed er for at paaligne Dyrkerne, da Sukkerfonden, som det allerede er nævnt, indeholder de nødvendige Midler til at imødekomme de i øvrigt meget moderate Ønsker, der er fremsat af Dyrkernes Organisationer.

Den højtærede Minister siger endvidere i Forelæggelsestalen, at han ikke har fundet tilstrækkeligt Grundlag for at søge Bemyndigelse til at lade den manglende Ekstrabetaling dække af Sukkerfonden. Saadan Lovhjemmel forekommer det mig Ministeren allerede har i § 9, hvor det hedder — med den højtærede Formands Tilladelse —:

„Ministeren for Handel, Industri og Søfart bemyndiges til af Sukkerfonden, jfr. § 4, 2det Stykke, at afholde de med Lovens Gennemførelse og Administration forbundne Udgifter.“

§ 4, 2det Stykke, drejer sig netop om Fordelingen af det Overskud, der opnaas ved Fabrikernes Salg af Sukker, om de Regler, der skal anvendes for Fordelingen mellem de tre interesserede Parter, Roedyrkerne, Fabrikkerne og Staten. Men skulde den højtærede Minister ikke finde, at denne Bemyndigelse er tilstrækkelig, er der jo ikke Tvivl om, at Ministeren let kan tilvejebringe tilstrækkelig Bemyndigelse.

Med Hensyn til den Pris, Roedyrkerne skal have for deres Sukkerroer, er det klart, at det almindelige konservative Krav om, at Dyrkerne skal have Produktionsomkostningerne, ogsaa maa finde Anvendelse paa dette Forslag, og her er det saa heldigt, at da vi rejste dette Krav om, at Dyrkerne skulde have Produktionsomkostningerne bl. a. ogsaa for Korn, blev det ganske vist imødegaaet fra mange forskellige Sider, men det er gaaet med dette konservative Krav som med saa mange andre, at i Tidens Løb har det fundet Gehør og vundet Bifald, og nu i Dag kan vi glæde os ved, at selve den højtærede Statsminister har givet dette Krav fuld Tilslutning. Det fremgik af en Tale, som den højtærede Statsminister holdt forud for den socialdemokratiske Kongres, og hvor han indledede sin Omtale af Landbrugets Forhold med at sige, at han i mange Aar havde søgt at udrydde den Vildfarelse, at Bønderne, altsaa Landbostanden som Helhed, er blevet favoriseret til Skade for

andre. Nej, siger den højtærede Statsminister, hvad der blev foretaget, blev ikke foretaget alene af Hensyn til Landboerne, men af Hensyn til hele Samfundet, først og fremmest af Hensyn til Arbejderne. Jeg synes, det er en meget interessant Udtalelse af den højtærede Statsminister, der gaar videre i sin Tale om Landbrugets Forhold og konkluderer i — med den højtærede Formands Tilladelse et ganske kort Citat —:

„Vi kommer til at lære Befolkningen, at Landmandens Produkter maa betales med en Pris, der svarer til Produktionsomkostningerne. De Fantasipriser, der noteredes i 1932, medførte Forbrug af opsparede Midler — Underskud paa flere Hundrede Millioner —, og det kan intet Erhverv staa for — selv om det tilsyneladende er en Fordel for Forbrugerne.“

Jeg vil gerne tillade mig at rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Peder Nørgaard, om han staaer bag ved Statsministerens Udtalelse om, at Landmanden skal have Produktionsprisen for sine Varer — hermed er der tænkt paa Hjemmemarkedet.

Jeg glæder mig altsaa over at kunne tage selve Statsministerens Udtalelse til Indtægt for vort Krav om, at disse Varer som saa mange andre Produkter skal betales med Produktionsomkostningerne. Det skulde jo ogsaa naturligt være det allermindste Krav, der kan stilles i saa Henseende, og der vil efter min Opfattelse i det foreliggende Tilfælde være særdeles vigtige Grunde for at imødekomme Dyrkerne, der har stillet sig paa det Standpunkt, at de siger: Halvdelen af Tabet ved den ringe Sukkerprocent, der har nedsat Efterbetalingen, bærer vi selv, og saa anmoder vi om at faa den anden Halvdel dækket af Sukkerfonden. De Grunde, der kan anføres herfor, er først og fremmest Svineordningen, der har medført en forholdsvis ringe Kortuddeling i Sukkerroegnene; gennem den sidste Svineordnings særlige Bestemmelser er disse Produktionsgoder i stor Udstrækning flyttet fra Sukkerroegnene til andre Landsdele. Derved er næsten alle Landmænd paa Lolland-Falster bl. a. blevet tvunget til at afhænde deres Korn ved direkte Salg og har maattet tage det Tab, som dette har medført. Hertil kommer saa Mund- og Klovesygen, som har været særlig ondartet nede paa Lolland-Falster; saadan som det ærede Medlem Hr. Løje nævnte.

Saa vidt jeg kan se, er det da ogsaa kun et Spørgsmaal om mere eller mindre god Vilje i denne Sag, og jeg skal da slutte med